

Η λαμπρή εορτή της Υπαπαντής.

Μεγάλες γιορτές.

Με ωραίους ύμνους και άσματα πνευματικά, αγαπητοί εν Κυρίω αδελφοί, δοξολογεί σήμερα η Ορθόδοξη Εκκλησία μας τον Δεσπότη Χριστό και την άχραντη Μητέρα Του Παναγία, εορτάζοντας και πανηγυρίζοντας τη λαμπρή εορτή της Υπαπαντής. Μίας εορτής με διπλό χαρακτήρα, που θεωρείται δηλαδή και Δεσποτική και ταυτόχρονα Θεομητορική εορτή, καθόσον στο εορταζόμενο γεγονός τούτο κυριαρχούν και τιμούνται ιδιαίτερα, τόσο ο ενανθρωπήσας και νηπιάσας Δεσπότης Χριστός, όσο και η Θεοτόκος Μαρία, η ανύμφευτος Μητέρα Του και Παρθένος.

Η σημερινή εορτή είναι από τις αρχαιότερες που θέσπισε η Εκκλησία μας, γνωστή ήδη από τον 4ο αιώνα, και τούτο, γιατί έχουμε σαφή αναφορά της, ακριβή εξιστόρηση του γεγονότος αυτού στην Καινή Διαθήκη, και συγκεκριμένα στο Κατά Λουκάν Ευαγγέλιο, στην ωραιότατη περικοπή, που μόλις διαβάσαμε.

Αφού συμπληρώθηκαν οι 40 ημέρες, που ο Μωσαϊκός Νόμος καθορίζει για τον καθαρισμό της μητέρας νεογέννητου παιδιού, η Υπεραγία Θεοτόκος και ο Ιωσήφ οδήγησαν το θείο Βρέφος στα Ιεροσόλυμα, για να το παρουσιάσουν, να το προσφέρουν στον Κύριο. Διότι ήταν επίσης εντολή του Θεού, κάθε πρωτότοκο αρσενικό παιδί να αφιερώνεται στον Κύριο: «Παν άρσεν διανοίγον μήτραν άγιον τω Κυρίω κληθήσεται». Η αφιέρωση δε αυτή του πρωτότοκου αγοριού έπρεπε να συνοδεύεται από μία προ-

σφοδρά, μία θυσία από τους γονείς του: Είτε ενός προβάτου χρονιάρικου, είτε, αν ήταν φτωχή η οικογένεια, δύο τρυγониών ή δύο περιστεριών.

Και ο Δεσπότης των απάντων και Νομοθέτης του λαού Του Ισραήλ, που ενανθρώπησε, όχι για να καταργήσει τον Νόμο, αλλά να τον συμπληρώσει και αναγάγει σε ύψιστη τελειότητα, τηρώντας από άκρα συγκατάβαση και ταπείνωση τον Νόμο, γίνεται υπήκοος στα νομικά αυτά διατάγματα και προσάγεται στον ναό του Σολομώντος από τους αγίους Του γονείς, που, ως φτωχοί, προσέφεραν τρυγόνια και περιστέρια στον ναό. Παρόμοια και η άμωμη Μητέρα του Χριστού, που δεν είχε ανάγκη καθαρισμού, αφού είχε κυοφορήσει «εκ Πνεύματος αγίου», υπέρ τη φύση, τήρησε όμως και αυτή τη σχετική διάταξη του Νόμου.

Ακολουθώντας από αρχαιότατους χρόνους μέχρι σήμερα η Εκκλησία μας το άγιο τούτο υπόδειγμα του Κυρίου και της Μητέρας Του, έχει θεσπίσει, ως γνωστόν, ειδική Ακολουθία στα Ευχολόγια, όταν σαραντίσει η μητέρα και το παιδί, οπότε προσάγεται το νεογέννητο από τη μητέρα του στον ναό και το εκκλησιάζει ο ιερέας, διαβάζοντας ωραιότατες σχετικές ευχές.

Τότε στα Ιεροσόλυμα, για να επανέλθουμε στο ευαγγελικό μας ανάγνωσμα, ζούσε ένας δίκαιος και ευλαβής άνθρωπος του Θεού, ο Συμεών, υπέργηρος στην ηλικία. Αυτός, για την αγιότητα του βίου του, είχε λάβει αποκάλυψη από το Άγιο Πνεύμα, ότι δεν θα πέθαινε πριν να ιδεί με τους σωματικούς οφθαλμούς τον αναμενόμενο Μεσσία, τον σαρκωθέντα Χριστόν. Παρόλο δε, που δεν αναφέρεται με σαφήνεια στο Ευαγγέλιο, οι ερμηνευτές, οι άγιοι Πατέρες και η υμνολογία της Εκκλησίας του αποδίδουν το ιερατικό αξίωμα, ότι δηλαδή υπηρέτησε ως ιερέας στον ναό του Σολομώντος. Εκείνη λοιπόν τη στιγμή, που η αγία οικογένεια εισερχόταν στον ναό, η Χάρη του Αγίου Πνεύματος οδήγησε τον γέροντα Συμεών στο ιερό του ναού. Μάλιστα, κάποιοι Πατέρες, ερμηνεύοντας τούτο το χωρίο, λένουν ότι δεν μετέβη με τα πόδια στον ναό ο Συμεών, αλλά τον μετέφερε εκεί υπερφυσικά η Χάρη του Αγίου Πνεύματος.

Έλαβε λοιπόν τότε ο Συμεών στις αγκάλες του το θείο Βρέφος και δοξολόγησε τον Θεό, που τον αξίωσε να ζήσει την εκπλήρωση της προφητείας που είχε λάβει, και αναφώνησε με κατάνυξη: «Νυν απολύεις τον δούλον Σου, Δέσποτα... Τώρα, Κύριε, λάβε την ψυχή μου ειρηνικά, γιατί τα

μάτια μου αντίκρυσαν τον Υιό Σου, που απέστειλες Σωτήρα όλου του κόσμου, που είναι το φως το αληθινό, που θα φωτίσει τους εθνικούς ειδωλολάτρες να σε γνωρίσουν και η δόξα του εκλεκτού Σου λαού Ισραήλ».

Και στην απορία του Ιωσήφ και της Θεοτόκου, για όσα άκουσαν, ευλογώντας τους ο Συμεών, απευθύνθηκε προφητικά στην Παναγία μας, λέγοντας πως ο υιός της, ο Ιησούς μας, θα είναι η σωτηρία όσων Ισραηλιτών θα πιστεύσουν σ' Αυτόν, ως τον ενανθρωπήσαντα Μεσσία, και απώλεια όσων θα Τον απορρίψουν και απιστήσουν σ' Αυτόν. Και θα είναι, στους αιώνες, σημείον αντιλεγόμενον. Πράγματι, το πρόσωπο του Κυρίου μας είναι μέχρι σήμερα δυστυχώς αντιλεγόμενον, για όσους αρνούνται να δεχθούν το φως της αλήθειας του Ευαγγελίου, της αγίας διδασκαλίας Του.

Κι ακόμη της προείπε για το δίκικο μαχαίρι του πόνου και της θλίψης, που θα διαπερνούσε την αγία της ψυχή, όταν θα έβλεπε τον γλυκύτατο Υιό της καρφωμένο στον Σταυρό από το αχάριστο γένος των Εβραίων. Μα και τούτο ήταν στο σχέδιο της θείας Οικονομίας, για να ξεκαθαρίσουν οι αληθινά πιστοί από τους απίστευτους. Γιατί, δεν νοείται πίστη, δεν νοείται πιστός, χωρίς αποδοχή του Εσταυρωμένου Ιησού, χωρίς αποδοχή του Σταυρού στη ζωή μας, ως οργάνου και τρόπου σωτηρίας. Γι' αυτό και κάποιοι ερμηνευτές του βιβλίου της Αποκαλύψεως του αγίου Ιωάννου του Θεολόγου, το συμβολικό όνομα ή τον αριθμό του ονόματος του θηρίου, δηλαδή του αντιχρίστου, το γνωστό χξς', τον ερμηνεύουν αναγωγικά ως τα αρκτικά των λέξεων Χριστιανισμός Ξένος Σταυρού.

Δεν είχε προλάβει να τελειώσει τις προφητικές του ρήσεις ο Συμεών, και εκείνη τη στιγμή οδηγήθηκε στον ναό, πάλιν από τον Θεό, ένας άλλος εκλεκτός άνθρωπος του Θεού, η Άννα η προφήτιδα, που καταγόταν από την φυλή του Ασήρ, χήρα ετών 84, που διερχόταν τη ζωή της με νηστείες και προσευχές. Εμπνεόμενη λοιπόν από το Άγιο Πνεύμα κι αυτή, άρχισε να δοξολογεί τον Κύριο, που ενανθρώπησε για τη σωτηρία μας, και να αποκαλύπτει πως εκείνο το ταπεινό και πτωχό βρέφος ήταν ο Μεσσίας Χριστός, που αιώνες ανέμενε ο κόσμος για να τον λυτρώσει από την καταδυναστεία του διαβόλου, της αμαρτίας, του θανάτου.

Αγαπητοί αδελφοί, η μεγάλη σημερινή εορτή της Υπαπαντής, δηλαδή της υποδοχής του Χριστού στον ναό από τον δίκαιο Συμεών, που κατέστη έτσι και τιμάται ως Θεοδόχος, έχει πολλά να διδάξει εμάς, που

συναθροιστήκαμε σήμερα εδώ να δοξολογήσουμε τον Θεό και την Παναγία Του Μητέρα. Γιατί εμείς οι Χριστιανοί έχουμε χρέος να αγωνισθούμε πνευματικά, να καθαρίσουμε με τη Χάρη του Θεού την ψυχή μας, τον ναό της καρδιάς μας από τα αμαρτωλά πάθη, καθώς ο ίδιος ο Θεός μας το ζητεί: «Υιέ μου,δος μου σην καρδίαν».

Κι άμα καθαρίσει η ψυχή μας με τη μετάνοια, την προσευχή, τη νηστεία, την Εξομολόγηση, τα έργα της πίστης, της αγάπης, της ελεημοσύνης, ιδιαίτερα δε με τη Θεία Μετάληψη των αγίων Μυστηρίων, τότε θα αξιωθούμε να γίνουμε κι εμείς θεοδόχοι, να λάβουμε τον Χριστό, όχι για λίγο στα χέρια μας τα σωματικά, μα στα βάθη της καρδιάς μας για πάντα, κι έτσι θα μπορούμε επάξια να τον δοξάζουμε, σαν την προφήτιδα Άννα, και σε τούτη τη ζωή, και στην άλλη, την ερχόμενη, την αιώνια, με τις ευχές και ικεσίες της Παναγίας μας Θεοτόκου και όλων των αγίων. Αμήν!

**Αρχιμανδρίτης Φώτιος Ιωακείμ.
Από την ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Μόρφου.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>